

ikke meget overfride hin. Jeg havde derfor troet, at man vilde gaae ind paa dette Forslag, og jeg kan ikke Andet end noksom anbefale det ærede Udvalg mellem anden og tredje Behandling at tage under Overveielse, om man ikke skulde kunne gaa ind derpaa. De tre næste Vindringsforslag skal jeg ikke udtale mig om nu. Angaaende det under Nr. 201 stillede Forslag skal jeg sige, at det høie Thing jo i sin Tid har bevilget en Prøvehaubit, og naar Forsøget med den nu har vist, at den er god, forekommer det mig, at der er Mangel paa Sammenhæng i at negte Resultatet af disse Forsøg, der netop er, at man bør anskaffe noget af denne Slags Skyts. Det sidste Vindringsforslag under Nr. 202 dreier sig om en ny Konto: „Til Spidsbenklæder til Gardehusarregimentet 5000 Kr.“ Jeg skal hertil ganske fort bemærke, at det er et Spørgsmaal, som i længere Tid har været under Overveielse i Krigsbestyrelsen under Samraad med vedkommende høiere militære Autoriteter, om man ikke skulde gaa over til i Rytteriet at anvende Støvler med Skaffer af en saadan Bestaafenhed, at Benklæderne altid kunne bæres indenfor dem. For Dreblisset bæres ogsaa store Støvler af Rytteriet, men de anvendes saaledes, at Benklæderne foldes sammen i Skafterne, naar der rides; kun til Galla bæres Benklæderne udenpaa Støvlerne. Enhver, som er vant til at ride, vil indrømme, at det ikke er praktisk at bære Benklæderne sammenfoldede i Støvlerne. Det er hensigtsmæssigt at have Benklæder, der påses ned i Skafterne, de saakaldte Spidsbenklæder, som gaae et lille Stykke ned i Støvlerne. Det er dette, man har villet forsøge ved Gardehusarregimentet. Man kan vel gjøre Forsøget uden at faae denne Bevilling, og det vil man eventuelt ogsaa gjøre; men saa kommer Husarregimentet til at bære Afgifterne, og Sagen er, som den ærede Ordfører maasse vil have lagt Mærke til, at Gardehusarregimentet er en af de Afdelinger, hvis Munderingskonto staar alledaarlighst. Derfor har man ønsket denne Bevilling. Jeg tror, at de af de ærede Medlemmer, som have været Ryttere, Dragoner eller Husarer — der er i alt Fald det ærede Medlem fra Ribe (Vist) — ville indrømme mig, at det er praktisk at gaae over til Spidsbenklæderne. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Berg: De Vindringsforslag, som særlig interessere mig paa dette Afsnit, ere Nr. 130, 131 og 138. Det interesserer mig at lægge Mærke til, at den meget ærede Minister gik hen over disse Forslag og syntes ikke at

gjøre nogen væsentlig Modstand derimod. Jeg maa derfor antage, at det, naar disse Forslag blive vedtagne, er hans Agt at afkviere ved denne Afstemning og indskrænke sin Administration af Fæstninger og Bygningsvæsenet saaledes, at han ikke længere holder Folk, der besatte sig med hans provisoriske Befæstninger ved København, at han afholder sig fra at udrede noget som helst Beløb til Vedligeholdelsen af disse provisoriske Værter — jfr. Nr. 131 — og skaffer Gendarmerikorpset ud af Verden inden første April, enten derved, at han formaar sine Venner heroven over til at sende Forslaget herved — skulde det saa ikke blive begravet her, saa kunde det jo maasse paa et af de mange Stadier, der endnu staa tilbage af Finantslovens Behandling, komme ind paa § 28, altsaa komme til Afgjørelse her — eller ogsaa derved, at han faaer det bragt ud af Verden inden første April. Jeg har tilladt mig af den ærede Ministers Tanished ligeoverfor disse Vindringsforslag at uddrage disse Konklusioner, jeg mener, at dette er logisk: man pleier at gjøre saaledes, naar man staar ligeoverfor en Minister i en parlamentarisk Forsamling: Naar han ikke gjør stærk Modstand mod Forslag, der ere fremsatte af Udvalget, betyder det, at han enten har opgivet sine Grunde for dem eller trods sine Grunde viger for Modstanden. Skulde nu denne naturlige, sædvanlige, konstitutionelle Konklusion af den ærede Ministers Stilling ikke være rigtig, hvad er saa Tilfældet? Ja, saa maa jeg gaa tilbage til Erfaringen og deraf lære, hvorledes Ministeren vil stille sig, naar det høie Thing paa disse og en Række Punkter paa § 26 væsentlig forandrer hans Budget. Ministeren har jo i de senere Aar taget Sagen saaledes, at han vel paa underordnede, almindelige, ordinære Punkter, hvor den organisatoriske Lov bestemmer visse Afgifter, har taget ogsaa Folkethingets Afstemning, forsaavidt den var ligelidende med Landstingets, til Norm for sit Provisorium, men udover det har han holdt sit Gendarmeri i Live, opført Fæstninger, holdt en dyr Administration der og forlanger nu ogsaa Bevilling til en dyr Vedligeholdelse. Efter denne Erfaring skulde man altsaa antage, at Ministeren staar saaledes: Det er i Grunden den ligegyldigste Ting af Verden, mine Herrer, hvad De vedtage eller ikke vedtage; thi vedtage De ikke det, som jeg synes om — jeg gider ikke en Gang anføre yderligere Grunde derfor — saa handler jeg dog efter, hvad jeg vil. Det kan nu ogsaa være Konklusioner af Ministerens lette Forbigaaen af disse Spørgsmaal. Den ærede Minister lavede et Gens-